

04

המחדש בטובו בכל יום תמיד

חבריא א'

שאדם אינו יוצר מעצמו כלום, או שאולי יש דווקא יתרון בלחיות את השגרה ולעשות מה שרוב בני האדם עושים?

"הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, כאמור: 'לעושה אורים גדולים', לפתע עמדתי על נפלאות המאמר, לשם מה יש מהצורך לבורא בכל רגע את כל בריאה יש מאין די שהבורא עשה עולם בששת ימי בראשית ונתן כח בבריאה להתקיים בגלל המעשה שעשה אז, וכמעשה הנגר שלאחר שעשה הכלי בשכלולו מסתלק מהחפץ, והצורה מוסיפה להתקיים עד כלות החפץ.

מזה אנו למדים שצורת העולם היא ההתחדשות, אין בעולם רגע הדומה לרגע אחר בכל אלפי שנות קיום העולם. הבורא הוא חסיד שמדתו חסד, וחסד אמיתי הוא הנמשך במעשהו, בעל מדת חסד אינו מסתפק במה שעשה והיטיב פעם, אף שהציל פעם עולם מלא, אין לבו נתון על מה שעשה אלא על מה שיש לעשות בעתיד. במקום שאין התחדשות ישנה התנוונות, מקור מים חיים הוא נובע ללא הפסק וללא סוף, ואילו מקום מדבר מים שהמים עומדים ואינם בתנועה, תוך ימים מספר עולה צחנה ועובש ממקום זה, כן האדם כאשר אין בו התחדשות מוכרח הוא להעלות מידות רעות יאוש וציניות בעצמו"

(ר' שלמה שטנצל).

עלינו לקבוע בנפשנו עמדה של המצאה וחידוש תמידי!

היכולת להמציא איננה מתגלה רק בהרמת מיזמים גדולים שלעולם לא נעשו אלא נובעת קודם כול מאתנו כאנשים פרטיים הרוצים לחיות את מה שמעבר ולהגיע למקומות שעוד לא היינו בהם, שרוצים להמציא!

בלימוד הקודם הבנו את המושג 'המצאה' וראינו עד כמה משמעותי זה להיות במקום היוצר ולא במקום הממחזר. ראינו את הצורך בלרצות תמיד להמציא, לחדש, להביא מעצמנו משהו שעוד לא היה.

בלימוד זה ננסה להבין איפה בפועל ההמצאות פוגשות אותנו בחיי היום-יום שלנו.

"רינה,

את כבר כמעט בת שש עשרה. האם מסוגלת את להאמין, שחייך כבר כמעט רבע מכל תקופת חייך?

לחרק, החי רק ימים מועטים, נדמה ודאי שהוא חי תקופת-זמן עצומה. אולי מסיבה זו נראה לנו, שיש לנו עוד נצח שלם של חיים. האדם אינו חי לעולם ועליו לנצל כמידת יכולתו את תקופת חייו. עליו להשתדל למצות אותם עד תומם. כיצד למצות אותם, איני יכול לומר לך. אילו הייתי יודע בבירור, הרי שמחצית מחידת-החיים היתה נפתרת.

אני רק יודע, שאיני רוצה להגיע לגיל מסויים, להסתכל סביבי ולגלות פתאום שלא יצרתי דבר, שאני ככל שאר בני-האדם שאצים ורצים כמו חרקים, אצוא ושוב, ולעולם אינם עושים דבר, חוזרים על שיגרת חייהם ויורדים אלי קבר בהשאירם צאצאים, שרק יחזרו על ה'לא כלומיות' שלהם עצמם"

(יוני נתניהו הי"ד, 'מכתבי יוני').

- האם אתם מזדהים עם התחושה שמעלה יוני נתניהו?
- נסו לחשוב על יום שהרגשתם בזבוז, שלא עשיתם משהו מיוחד והעברתם את הזמן כמו כל אחד אחר.
- הסתכלו על המשפט המודגש בקטע: האם זה רע בעיניכם

ההמצאות יכולות לפגוש אותנו ממש בכל צעד בחיים שלנו. לא צריך לחכות לזמן מיוחד כדי להמציא, לא צריך לתכנן יותר מדי כדי להמציא, ובטח שלא צריך את הזרקורים של הסביבה על המצאה שלנו. המצאה יכולה להיות בכל דבר שעוד לא הצלחנו להוציא מעצמנו, אנחנו צריכים בסך הכול להאמין בעצמנו שבכל יום ויום אנחנו יכולים להמציא; להיות בעמדת נפש שאנו לא נשאבים לחיים בינוניים אלא רוצים מעבר, להגיע למקומות שעוד לא היינו בהם!

עלינו להסתכל על עצמנו ולזהות את הדברים שעוד אין לנו, אומץ לעשות, להצביע על החלומות שהיינו רוצים להגשים, לומר בפה מלא מה היצירה שלי, מה ההמצאה שלי בעולם, ולהתחיל לחיות אותה...

לפני שנחזור לתכנון ההמצאה השבטית ננסה רגע להסתכל על עצמנו, לראות האם כחניכים וכאנשים פרטיים אנחנו מצליחים לחיות את התפיסה שלמדנו עליה וליישמה.

כתבו שלושה דברים שהייתם רוצים לעשות ולחדש בכם: מקום בחייכם שעוד לא הצלחתם להגיע אליו מכל סיבה שהיא, חלום שאתם רוצים להגשים, המצאה חדשה שאתם רוצים להמציא בכם:

משלושת הדברים בחרו בדבר אחד שאתם מקבלים עליכם לקדם לעבר הגשמה מעשית.

מהם המכשולים שתצטרכו להתגבר עליהם כדי להצליח ליישם את ההמצאה שלכם?

כתבו איך בפועל אתם הולכים להגשים את ההמצאה וליישמה:

"פעם בהיותנו בראש הר, בסיומו של טיול לילה עם ירח מלא, כשהיה בטוח שאיש אינו רואה אותנו ואינו שומע, שאל אותי עוזי: 'איך אפשר לדעת אם יש לי כשרון מוזיקלי? אם יש לי בכלל שמיעה מוזיקלית?' אמרתי לו: 'שיר לי איזה שיר ואגיד לך'.

'אינני מעז לשיר בפני אחרים, נדמה לי שאני מזויף'.

אמרתי לו: 'בסדר, שרוק לי מנגינה', אך כאן הוא התחיל לספר לי סיפורים, איך 'זרקו' אותו משיעורי מוזיקה ועד כמה זה היה השטח החלש שלו. הפסקתי אותו ואמרתי לו: 'די כבר עם הסיפורים, או שאתה שורק או שאתה שותק'.

ואז הוא השמיע לי בשריקה איזו קטע לחליל של באך. כבר הייתי גליל להפתעות מצידו, אבל - להפתעה כזו לא ציפיתי - איזו מוזיקליות!.

אמרתי לו - 'עכשיו תשיר איתי!' -

'אינני מעז'.

'אם אינך שר אנחנו נשארים על ההר...'

אותו הלילה, ההרים שמעו אותנו, והירח, וגם אני שמעתי -

איזו שירה! כאסירים אשר זה עתה שוחררו מכלאם פרצו השירים מגרונו. והכל בדיוקנות ובסגנון ובכל כך הרבה רגש...

כשהפסיק לשיר השתררה דממה בכל היער, אין רחש.

חשוך, קריר וירח בשמיים במלוא עוזו,

לבסוף הוא שואל אותי -

'תגיד לי, למה יש אנשים שאינם מעזים לעשות את מה שהם רוצים ויכולים לעשות?'

(סופר על עוזי ברנשטיין, ז"ל)

- שתפו זה את זה במשהו שאתם רוצים מאוד לעשות אך אינכם מעזים, ומהו המחסום שמונע מכם לעשות אותו.

